

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontleen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

TREFPUNT J

Een toneelspel voor jongeren

1880
door

Herman Cogghe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2020
Nr. 3517

PERSONAGES

(11 meisjes – 5 jongens)

HOPE / GLENNA - vlotte jonge dame die openstaat voor contacten / vrouw van Dristan :

AMBER / MORGANA - haar leven is een chaos maar ze blijft optimist / verloofde van de koning :

VIOLA / REGISSEUR / RIDDER - vriendin van Hope / doet de regie voor het schoolwerk / ridder van Heer Dristan (kroning) :

JARO / CAMERAMAN / RIDDER - avonturier – stoere jongens / bedient de film of videocamera / ridder van Heer Dristan :

FINN / DRISTAN - sportieve kerel / generaal in dienst van Koning Fergus :

ROWEN / GELUIDSMAN / FERGUS - vriend van Finn / neemt het geluid op bij de video – schoolproject / Koning Fergus :

FENELLA :

FLORIANNE :

FELICIA - heksen – acteurs van het plaatselijk toneelgezelschap :

KRISTOF / KAMIEL / RIDDER - liefje van Amber / zoontje van Olivia / ridder van Heer Dristan :

DOROTHY, oud dametje met haar hond Zwabber :

OLIVIA / FIE - dame in het park / moeder van Kamiel :

JOANNA / MELANIE - dame in het park / oud vrouwtje :

VINS / RIDDER - zit in een rolstoel of loopt op krukken / ridder van Heer Dristan :

LORE / VERTELSTER :

LOÏSE / KASTEELDAME - klasgenoot van Vins – acteur schoolproject / kasteeldame bij de kroning :

DECOR

Een wand met graffiti, al dan niet afgewerkt, houten bank(en) en tafel, groene aankleding. (struiken, bloembakken) – blokken of houten bakken voor toneelopvoering

KORTE INHOUD

In het stadspark is een plaats voorzien waar jongeren zich naar hartenlust kunnen uitleven. Er is een muur waarop ze graffiti mogen spuiten, banken en tafels om gezellig samen te zitten en een overkapping waar theater of voordracht mogelijk is. Ook bij minder goed weer kunnen ze daar terecht. Jongeren komen er samen om te praten of gewoon om iemand te ontmoeten. Op Trefpunt J valt altijd iets te beleven.

(Hope en Viola zitten op een bank samen te praten – achter hen is een wand waar graffiti op gespoten is – Jaro komt pratend in zijn gsm op)

JARO : Geen probleem, ik vraag mijn pa of ik de videocamera mag gebruiken. ... Ja, ik laat dadelijk iets weten als het oké is. Maak je geen zorgen, alles komt in orde.

(drukt af, zucht en wil doorgaan)

HOPE : *(tegen Jaro)* Hé Jaro, spreek je niet meer tegen ons?

JARO : Sorry, geen tijd. Ik heb de handen vol met al die sukkels.

VIOLA : Bedoel je dat wij sukkels zijn?

JARO : Ik heb nu geen tijd. Ik heb andere zorgen aan mijn hoofd.

(gsm gaat)

Met Jaro Vinders. O Loïse, ben jij het. Ik heb net... *(al pratend af)*

HOPE : Ik krijg een punthoofd van mensen die niet eens tijd hebben om een praatje te maken. Om gek van te worden. Vandaag heeft niemand nog tijd. Alles gaat in TGV-vaart.

VIOLA : Je moet daar niet gek van worden. Zo is het nu eenmaal.

HOPE : En jij vindt dat normaal?

VIOLA : Niet normaal, maar wat doe je eraan?

HOPE : Laat dus maar begaan. Afgestompte mensen die als zombies voorbij lopen. Niet eens tijd voor een goeiedag of een kort praatje.

VIOLA : Waar jij je druk om maakt. Als die mensen door lopen zullen ze daar zeker een reden voor hebben. Jaro heeft misschien een afspraak bij de tandarts.

HOPE : Ik vind dat hij de laatste tijd afstandelijk doet. Zelfs op school.

VIOLA : Druk, druk, druk. Thuis, op school, in de sportclub, met vrienden, overal is het druk.

HOPE : Niet verwonderlijk dat mensen depressief worden. Af en toe moet je tijd maken om terug tot jezelf te komen.

VIOLA : Ik heb tijd te kort. Ik kan niet eens mijn favoriete series zien.

HOPE : Neem ze dan op.

VIOLA : Ik zeg juist dat ik tijd te kort heb. Wanneer moet ik ze bekijken?

HOPE : Vie, je doet moeilijk.

VIOLA : *(kort)* Ik doe niet moeilijk.

HOPE : Ik wil meer tijd maken om van het leven te genieten. Mijn bomma zegt altijd:
‘het leven is te kort om je zorgen te maken. Leef voluit en geniet!’

VIOLA : Je bomma kan het weten. Die heeft er ook geen gras laten over groeien. Van
leven gesproken!

HOPE : Hoe bedoel je?

VIOLA : Net vijftig geworden en al aan haar vierde man toe. Dat noem ik goed boeren.
Straks komt ze nog in het Guinness Books of Records.

(Amber wenend op en gaat wat verder zitten – Hope en Viola kijken naar elkaar)

Dat ziet er niet goed uit. *(gaat op haar toe en vraagt)* Kunnen we helpen? Ik ben
Viola.

AMBER : Laat me met gerust, kwezel! Ik hoef geen hulp!

VIOLA : Bedankt. Gelukkig heb ik mijn neus nog. *(komt terug bij Hope)* Die trien is thuis
zeker het zonnetje in huis.

(Amber begint harder te wenen)

HOPE : Ik denk meer een vette onweerswolk. Volgens mij staan ze bij haar thuis tot hun
knieën in het water.

AMBER : Hou op met jullie gezaag! Ga ergens anders lachen.

VIOLA : Jezus, wat een dramaqueen!

HOPE : Zeker weer één die denkt dat de wereld alleen rondom haar draait.

AMBER : Kop dicht, eksters! Ik bemoei me ook niet met jullie liefdesleven.

HOPE : ‘Oh my god’! Haar vriendje heeft het uitgemaakt.

AMBER : Mijn ma moet hem niet. Ze zegt dat hij een nietsnut is. Een profiteur die leeft
op de kap van zijn ouders. Ze wil dat ik hem niet meer zie, maar ik hou van hem.
(begint te wenen)

VIOLA : Oeps, verkeerde keuze. Niet direct het beeld van een ideale schoonzoon volgens
haar moeke.

AMBER : *(snikkend)* Hij lijkt stoer, maar is zacht als een koekebroodje. Ik kan niet zonder hem.

HOPE + VIOLA : Luchtig, zoet en met rozijnen, lekker! Om zo in te bijten.

AMBER : Hou op. Jullie begrijpen er niets van! *(snikkend)* Jullie zijn net als mijn ma. Die lacht ook altijd en zegt dat ik in mijn ongeluk loop. Ik ga dood van liefdesverdriet.

VIOLA : Laat me niet lachen. Zo snel ga je niet dood.

HOPE : Onkruid vergaat niet. Je ma is tenslotte God de Vader niet.

VIOLA : Moeder-Overste misschien?

(Viola en Hope moeten lachen)

AMBER : Het lijkt alsof ze plots een andere taal spreekt en mijn pa geeft haar natuurlijk gelijk. Ik begrijp niets meer van die twee.

VIOLA : Je hoeft niet zo zwaar aan alles te tillen. Je ouders hebben het goed met je voor.

AMBER : Dat zou je anders niet zeggen. Alle dagen vallen er woorden. Kristof is een flierefluiter, studeert niet genoeg, toert rond op een zware moto en heeft een tattoo. Alles wat hij doet is verkeerd.

AMBER : Waar jij je zorgen om maakt? Er lopen genoeg knappe kerels rond op deze planeet.

HOPE : Laat die jongen lopen en ga een nieuwe wereld binnen. Laat jezelf eens goed gaan. Leef!

AMBER : Mijn leven is een grote knoeiboel!

VIOLA : Hallo trien, niet onnozel doen. Met die Kristof wordt je puinhoop alleen groter. Gooi alles buiten en begin opnieuw.

HOPE : Op de grootste puinhopen zijn nieuwe steden herrezen, sierlijker, eleganter en luxueuzer. Kortom veel beter dan voorheen.

AMBER : Ik verlang naar echte duurzame liefde. Waarom wordt mij die niet gegund?

HOPE : Als je blijft zitten janken, verandert er niets.

VIOLA : Maak je vrij en geniet van het feest van het leven.

AMBER : Een feest!? Een begrafenis zal je bedoelen.

HOPE : Tjonge, jij bent een pessimist.

VIOLA : Laat haar, ze is gewoon de trappers even kwijt. Iedereen heeft wel eens een dipje.

HOPE : Dat vraagt gewoon wat tijd.

AMBER : Tijd!? Dat is het nu precies.

VIOLA : Wat precies?

AMBER : Niemand heeft tijd. Alles raast met de vaart van een TGV voorbij. Nauwelijks is er een stopplaats waar je even kunt verpozen.

HOPE : Amber heeft gelijk. Vergaderingen, deadlines, evaluaties, mails, meetings...

AMBER : Multitasking, werkstress, gebrek aan waardering, antidepressiva, burn-out, de druk van de concurrentie.

VIOLA : De ketel kookt over. Al die poeha maakt ons gek.

HOPE : Tegenwoordig wordt druk gezien als een statussymbool. Wanneer je niet druk bezig bent, tel je niet mee in de maatschappij.

VIOLA : Hoe drukker we doen, hoe belangrijker we zijn.

HOPE : En dan maar klagen over depressie en nervositeit.

VIOLA : Misschien moeten we met z'n allen weer leren wat vervelen is.

AMBER : *(kijkt op haar smartphone en is ontmoedigd)* Zut! Hij stuurt niet eens een bericht terug. Ik mis hem.

VIOLA : Hopeloos! Met haar is geen land te bezeilen.

HOPE : Als je hem mist ga dan naar hem toe en blijf niet zitten zagen als een oude zeurkous.

VIOLA : Die kan beter actrice worden. Ze maakt van alles een drama.

AMBER : Jullie zijn vreselijk. Denk je echt dat ik het fijn vind dat mijn vriend en mijn ma zich gedragen als kat en hond?

(Hope en Viola spelen toneel)

HOPE : *(overdreven)* Niet te doen, hij heeft niet eens een mail gestuurd om afscheid te nemen. Snik, snik.

VIOLA : Meren heb ik gehuild tot ze overliepen, geen traan bleef over.

HOPE : Mijn besluit staat vast. Ik neem de trap en ga naar het tweeëndertigste verdiep.

VIOLA : Ik dacht dat je hoogtevrees had.

HOPE : Dat was zo. Maar nu ik niets meer heb, valt er ook niets te verliezen. Ik wil vrij zijn. Zweven naar een wereld vol roze wolken.

VIOLA : Je gaat toch geen zotte dingen doen?

HOPE : Zotte dingen bestaan niet. Alles heeft zijn nut.

AMBER : Stop met dat onnozel gedoe!

HOPE : Onnozel? Een kerel die niet vecht voor zijn geliefde is geen traan waard.

(Finn en Rowen komen op, met een basketbal naar elkaar toetsend)

FINN : Gegroet jongedames. Wie is geen traan waard?

VIOLA : Een man die niet vecht voor zijn geliefde is het niet waard om geliefd te worden.

ROWEN : Wauw! Liefde moet wel van twee kanten komen.

FINN : Vrouwen kiezen voor mannen met stijl.

VIOLA : Jep, beeldschoon, rijk en intelligent.

ROWEN : Ik vind dat liefde meer moet zijn. Een vrouw moet een gelijkwaardige gesprekspartner zijn. Geen huilende of pruttelende barbiepop.

FINN : Mijn vriendin mag gerust mijn tegenpool zijn. Dat zorgt voor ambiance in de tent.

AMBER : Ambiance! Daar kan ik van meespreken. Elke dag miserie! Mijn ma en mijn vriend zijn daar een sprekend voorbeeld van.

ROWEN : Verkoop je ma of je vriend, meisje. Aan jou de keuze.

HOPE : Een perfect koppel is als een homogeen deeg dat kan weerstaan aan de slagen van de deeghaak en overeind blijft.

AMBER : Praatjes, de werkelijkheid...

VIOLA : Hope heeft gelijk. Liefde moet speels en lekker zijn. Zoals een quatre quart met appelstukjes in. Zalig smeuïg!

ROWEN : Mmm, vanillecake met appels en kaneel; je doet me watertanden.

HOPE : Moet je horen, het zoveelste bewijs dat de liefde van de man door de maag gaat.

ROWEN : Schuldig! Ik hou van lekker eten. Is daar iets mis mee, jongedame?

HOPE : Deze jonge dame luistert naar de naam Hope.

ROWEN : Aangenaam, ik ben Rowen en mijn vriend heet Finn, de spin.

FINN : Kop dicht misbaksel of ik kraak je met mijn giftanden.

VIOLA : Wauw, stoer haantjesgedrag.

FINN : Niks haantjesgedrag. Mijn vriend zijn misbaksels zijn niet te vreten.

VIOLA : Oeps, dat vraagt om enige uitleg.

FINN : Marlies en Liva hadden zich ingeschreven voor een provinciale bakwedstrijd van cupcakes. Meneer beweerde bij hoog en laag beter te zijn dan de meisjes.

ROWEN : Meedoen is belangrijker dan winnen.

FINN : Ja man, zijn wij daar afgegaan.

HOPE : Vertel op, we zijn ontzettend nieuwsgierig.

ROWEN : Was dat een lijdensweg. We hadden een prima recept en alles nauwkeurig afgemeten. Toen het deeg klaar was, schepten we het in vormpjes. De oven was ondertussen opgewarmd tot de gewenste temperatuur.

FINN : We konden haast niet wachten tot ze afgekoeld waren.

ROWEN : De volgende stap was ze versieren met chocoladeglazuur en een bloemenpatroon van smarties.

FINN : Alles leek perfect, zo om in te bijten. Alleen...

ANDEREN : Alleen?

ROWEN : Ze waren niet te vreten. De jury trok de meest rare snuiten.

FINN : Dit genie had zout gebruikt in de chocoladeglazuur in plaats van suiker.

ROWEN : Een regelrechte ramp.

FINN : Een drama en Marlies en Liva maar giechelen.

ROWEN : Jij had het ook niet opgemerkt, dramaturg. Al die potten leken op elkaar.

FINN : Gewoon brute pech. Even langs Hans Anders of Pearle gaan. Eén bril kopen, tweede gratis.

ROWEN : Mijn ogen zijn perfect maar die van jou, heel bedenkelijk.

FINN : Mijn ogen zijn in orde. Ik heb geen probleem om oogcontact te maken met knappe vrouwtjes.

ROWEN : O ja, dat hebben we gezien op het verjaardagsfeest van Lieze.

AMBER : Wat is er toen gebeurd? Vertel op.

ROWEN : Er was chocoladefondue voorzien. Finn wou de jarige eens extra verwennen. Hij prikte een aardbei op een vork en doopte ze in de warme chocolade. Net op het moment suprême wanneer hij met de aardbei bij haar lippen was, sprong hun hond tegen hem aan en de aardbei met de chocolade, belandde in haar decolleté. Finn kreeg een lap tegen zijn oren.

FINN : Brute pech. Mijn imago kreeg een flinke deuk en het volgende jaar kreeg ik zelfs geen uitnodiging voor haar feest.

AMBER : Arme jongen.

FINN : Goed doen is niet altijd simpel.

HOPE : Hoor de filosoof praten. Precies of hij bergen ervaring heeft. Hij is net van zijn pamper af. *(gelach)*

FINN : Zal het gaan, juffie? Met vrouwen weet je nooit welke kant ze op willen.

HOPE : Dat komt omdat mannen denken dat ze alles weten. Gelukkig weten vrouwen beter.

FINN : Ha, ha, ha. Vrouwen zijn net mobiele telefoons; ze vinden het fijn als je hen vastpakt en veel tegen hen praat, maar raak je één keer een verkeerd knopje aan, is de verbinding verbroken.

VIOLA : Sorry gasten, ik heb balletles deze avond. Ik moet weg.

ROWEN : Spijtig, het begon net plezant te worden.

HOPE : Ik moet ook verder. Mijn spitzen beginnen te verslijten. Ik moet nog een laag nagellak op de tippen aanbrengen.

AMBER : Wacht, ik ga mee. Dag schatjes van patatjes!

(de drie meisjes gaan lachend af)

FINN : Zut, hebben we iets verkeerd gezegd?

ROWEN : In de gemeentelijke folder staat dat dit een gezellige ontmoetingsplaats is voor jongeren.

FINN : Trefpunt J, the place to be. Direct rechts aan de ingang van het park.

ROWEN : De hotspot voor jongeren.

FINN : Mijn kont! Dit was een héél korte ontmoeting.

ROWEN : Als het leuk wordt, blaast het schoon volk de aftocht.

FINN : Soms kunnen korte ontmoetingen grote gevolgen hebben.

ROWEN : Hoe bedoel je?

FINN : Ik ben daar een sprekend voorbeeld van.

ROWEN : Jij!? Leg dat eens uit?

FINN : Mijn ma was negentien en deed haar eerste jaar aan de unief. Toen ze na de les

door de stad liep, botste ze tegen een verwarde beroepsfotograaf aan. Ze gingen samen iets drinken en die gast vroeg of hij enkele foto's van haar mocht nemen. Mijn ma, toen nog heel naïef, ging met hem mee. Na wat kiekjes, belandden ze beiden in een bed op de zolderkamer.

ROWEN : Je bent jong en je wil wat ... je weet wel.

FINN : De volgende morgen was de fotograaf verdwenen, maar ons ma had wel een pakske bij. Dat wist ze pas enkele maanden later.

ROWEN : Bedoel je dat je ma je pa nooit heeft gekend?

FINN : Jep, de zolderkamer was van een andere student die zijn kot onderverhuurd had aan een jonge man op doorreis. Zijn naam en adres waren vals.

ROWEN : Oeps, je ma was serieus gesjareld (gekloot). Haar jonge leven meteen overhoop.

FINN : Ja en nee. Ze wou absoluut verder studeren en tegelijk haar kind grootbrengen.

ROWEN : Oeps, niet direct de meest comfortabele manier om verder te studeren.

FINN : Gelukkig kon ze rekenen op begrip van de universiteit en de hulp van oma en opa. Mijn oma heeft de eerste jaren meer voor mij gezorgd dan mijn ma.

ROWEN : Zo te zien is alles goed gekomen.

FINN : Dat kun je wel zeggen. Mijn ma is als een kat. Die komt ook altijd op haar poten terecht.

ROWEN : Zeker niet simpel.

FINN : Nadat ze afgestudeerd was, leerde ze Alex kennen. Een toffe knul die nog steeds mijn pluspapa is.

ROWEN : En ze leefden nog lang en gelukkig en kregen vele kinderen.

FINN : Helaas is er nooit een broer of zus gekomen. Ik denk dat mijn ma na die ene keer haar buik vol had.

ROWEN : Jij had tenminste de coolste kamer en geen broers of zussen die je stoorde als je ernstig bezig was.

FINN : Soms mis ik toch een broer of een zus.

ROWEN : Niemand om eens lekker ruzie mee te maken.

FINN : Alleen is maar alleen. Ook al zeggen ze dat je een verwend nest bent.

ROWEN : Enige kinderen zijn even dominant, succesvol en volwassen in omgang als andere kinderen. Althans volgens een onderzoek door de unief.

FINN : Ach ja, aan iedereen is wel een hoek af. Alleen is die bij de ene wat groter dan bij de andere.

ROWEN : Een enig kind mag meer omdat het tenslotte de oogappel is van zijn ouders.

FINN : Wanneer wij op vakantie gingen had ik de hele achterbank voor mij alleen.

ROWEN : Wat een luxe. Wij met ons drieën zaten als sardienen in een blik op elkaar geplakt.

FINN : Ik dacht al, vanwaar komt opeens die visgeur?

ROWEN : Wat!?! Bedoel je dat ik stink? Ik zal je! (*gaat hem speels te lijf*)

FINN : Genade! Genade! Enig kind zijn was niet altijd prettig. Soms had ik behoefte aan iemand om mee te praten of raad te vragen.

ROWEN : Begrijpelijk. Ouders staan niet altijd open voor de problemen van een tiener.

FINN : Het is wat het is. Ik mag niet klagen. Soms droom ik dat de juf van Frans mijn zuster is.

ROWEN : Miss Vocabulaire, jouw zuster!?! God sta me bij. Er zijn knappere heksen dan Mevrouw Jonkers.

(*Fenella op met heksenbezem*)

FENELLA : Gegroet heren, ik ben Fenella, met wat kan ik jullie van dienst zijn?

FINN + ROWEN : (*schrikken zich een aap*) Eek!

ROWEN : Waar komt dat scharminkel vandaan?

FENELLA : Nogal wiedes, je wou een knappere toverheks, hier ben ik dus. (*met veel streken draait ze zich rond*) Ik hoop dat ik je beval?

ROWEN : Hm, een schoon snoetje, knappe verschijning en een origineel hoedje.

FINN : Oké, zo is het goed, Row. Sorry schatje, heksen horen thuis in sprookjes.

FENELLA : Mis schone jongen, je moet het leven beschouwen als een groot sprookje. Dan komt alles in een andere dimensie te staan.

ROWEN : (*mysterieus*) Om een sprookje te hebben moeten er raadselachtige omstandigheden zijn en wonderbaarlijke wezens om verliefd op te worden.

FINN : Hallo, aarde aan wolk, dit is een ontmoetingsplek in het stadspark. Miss heks is een verkleed menselijk wezen. Voeten op de grond houden, makker.

FENELLA : En dan? Ik ben op zoek naar de held in mijn sprookje.

ROWEN : Zeker een domme kwibus die in madame haar giftige appel bijt.

FINN : Een lekker vriendje dat ze klaar kan stoven in de oven naast het peperkoekenhuisje?

ROWEN : Heksen zijn eng en hebben vierkante voeten zonder tenen.

FINN : En hun spuug is blauw.

FANELLA : Toe maar, jullie zijn kenners. Net wat ik nodig heb.

FINN : Moet je geen hulp vragen aan de zeven dwergen?

ROWEN : Heksen zijn onbetrouwbaar en doen dingen die niet mogen.

FINN : Gelukkig hebben Hans en Grietje dat krenge in haar eigen oven gedruwd en was er een happy end.

ROWEN : Zonder een goed einde zou het verhaal ondraaglijk geweest zijn. Zeker niet om verder te vertellen aan al die lieve kindjes.

FINN : De kindjes zouden er een trauma aan overhouden. Heksen bah, ik hoef ze niet.

FANELLA : Onzin. Sprookjes hoeven niet goed af te lopen. De boodschap is belangrijk.

ROWEN : De goeden moet altijd winnen.

FANELLA : Soms is het leven een klotesituatie zonder uitzicht. Als jullie in een voetbalwedstrijd 5-2 achterstaan op één minuut van het einde dan wordt het ook geen happy end. Alles heeft twee kanten. De kunst is het verlies erkennen en je er tegen wapenen.

ROWEN : Wat is er verkeerd aan een mens die wil winnen?

FINN : Het leven is geen sprookje. Koningen en koninginnen hebben niks meer te zeggen, moordenaars en dieven lopen vrij rond en als je een kikker kust, verschijnt er geen prins.

FANELLA : Sprookjes houden je recht in deze harde wereld.

FINN : Vlieg naar de maan met je onzin.

FANELLA : Spijtig, jullie auditie was perfect maar helaas staan jullie niet open voor een hedendaags sprookje.

ROWEN : Sprookjes bestaan niet. Allemaal onzin! Het leven is een struggle for life. Overall loert gevaar, niemand is te vertrouwen.

FINN : Enthousiast zijn voor iets is uit de boze.

FANELLA : Jullie hadden groots kunnen zijn. Schitteren, avond na avond maar helaas, ik moet jullie achterlaten als angstige wezens die de confrontatie met het publiek

niet aandurven.

ROWEN : Welk publiek?

FENELLA : Overgelaten aan het droevige lot moet ik verder zoeken naar zielsverwanten die dezelfde spiritualiteit met me delen. Adieu, broertjes! *(vliegt op haar bezem weg)*

ROWEN : Die trien is zo gek als een achterdeur.

FINN : Gewoon prettig gestoord. Het is geen ziekte maar een gave. Niemand neemt haar serieus.

ROWEN : Hoe bedoel je?

FINN : Eigenlijk is ze bevoorrecht. Vandaag is de wereld één groot stresstoneel. Kijk naar al die kille harde films vol spanning, bloed, angst; zonder emotie of hartstocht. Af en toe snak ik naar een simpel verhaal met of zonder heks, maar met een happy end.

ROWEN : Je hebt gelijk. Wat meer eenvoudig is welkom. Er komen zoveel dingen op ons af dat we nauwelijks rust vinden. Geen tijd meer om lekker te fantaseren.

FINN : Om vrij rond te zweven op een bezem en te lachen met die drukke mieren die zich beneden te pletter lopen.

ROWEN : Zeg Finn, zou Fenella echt een heks zijn?

FINN : Ik zou niet twijfelen, Rowen! Straks betovert Flanelleke je om in een pannenkoek en eet ze je op.

ROWEN : Fenella Finn! Eigenlijk was het best een knappe griet.

FINN : Ja, ze had iets uitdagends. Een leuke punthoed, sexy zwart kleedje en een schattig snoetje. Er zijn lelijkere heksen.

ROWEN : Ik zou met haar gerust eens willen rondvliegen in het licht van de volle maan.

FINN : We hebben het verprutst.

ROWEN : Jij hebt ze naar de maan verwenst.

FINN : Verdomme! Ik moet dringend een cursus 'Hoe begrijp ik vrouwen?' gaan volgen.

ROWEN : Juist. Zoiets als: 'Vrouwen begrijpen voor dummies'. Zal ik even googelen? *(neemt zijn gsm en zoekt)*

FINN : En wat hebben we vandaag geleerd?

ROWEN : Wij mannen veronderstellen dat vrouwen even logisch denken als wij, maar dat blijkt fout te zijn. Mannen en vrouwen hebben namelijk een verschillende

samenstelling van de hersenen.

FINN : Lees verder.

ROWEN : Dat betekent dat mannen logischer denken en een beter ruimtelijk inzicht hebben. Vrouwen zijn intuïtiever en hebben een grotere 'emotionele intelligentie'. Ze hebben ook een beter geheugen voor woorden en gezichten.

FINN : Geef toe, ze zijn niet altijd gemakkelijk te begrijpen.

ROWEN : Ik ben het met je eens. Voor dames uit eten gaan, stiften ze hun lippen. Daarna kiezen ze Tournedos Rossini of filet pur en gaan ze zich terug stiften. Ik begrijp daar geen snars van.

FINN : Weet je nog, die schaars geklede dametjes aan het strand die eindeloos selfies maakten. Precies of ze door meer te klikken de perfectie bereikten. Niet te doen.

ROWEN : Geef toe, we hebben ons daar niet verveeld. Onze ogen hebben daarna drie dagen moeten rusten op advies van de oogarts.

FINN : Amai nog niet. Ja man, daar waren schoonheden bij. Net Temptation Island. Het was moeilijk om te kiezen anders...

ROWEN : Hoor hem praten. Toen die brunette met dat niemendalletje kwam vragen of we mee beachvolley speelden, werd je zo rood als een kreeft. Je ogen blokkeerden op haar zwalpende rondingen. Gelukkig kon ik het hoofd koel houden.

FINN : Koel, zeg je toch?

ROWEN : Heel koel. Gisella kon ik zo om de vingers winden.

FINN : Tot die avond toen je een ferm stuk in je kraag had en Gisella op de mond kustte. Na die lel in je gezicht was je meteen nuchter. Ze kreeg zelfs een staande ovatie van de omstaanders.

ROWEN : Bespaar me de details. Vrouwen zijn inderdaad geschapen uit een kromme rib.

FINN : Oh jee, daar is ze weer.

ROWEN : Gisella!?

FINN : Nee Flanelleke, dat malafide ding.

ROWEN : Scheelt er iets met je ogen? Ze zijn met drie.

FINN : Drie heksen?

ROWEN : Nee, drie dwaze maagden.

FINN : Wat moeten we daar mee doen?